

Ismeretlen szerző: Elmentek a hősök

Elmentek a hősök, zivataros nyáron,
Villámok csattogtak a magyar határon.
Észak, kelet, délen lángban állt az égbolt,
Elmentek, most is fáj, hej, pedig de rég volt.

Zivataros nyáron sok vérvirág termett,
Nagy-Magyarországnak ásták már a vermet.
Négy sarkán négy ellen, ádáz orvul vívta,
Elindult a sok hős, mert a haza hívta.

Elmentek a hősök, kis faluból százak,
Itt hagyták a kicsi, fehér falú házat.
Apa, anya csókja, asszony, gyermek könnye,
Hiába zokogta, jaj, csak visszajönne.

A könnypatak még el sem apadt a szemben,
Ők már harcban álltak fél világgal szemben.
S dicsőségük szárnyalt az egész világon át,
Mert hősök voltak mind, szép magyar katonák.

S ha véres harc után csend borult a tájra,
Hazaszállt a lelkük, visszavágyva, fájva.
A szemükből titkon apró könnyek gyűltek,
Minden kis levélre, mit hazulról küldtek.

Vágyó sóhajuk szállt el a messzeségbe,
Ide, hol a Bakony tekint fél az égre.
Édes szülőfalum gyönyörű határa,
Látlak-e még egyszer téged valahára?

Látlak-e még egyszer? Ó, mennyi nem látta!
Idegen mezőkön sírját hány találta.
Hányan voltak itthon, türelmetlen, félve,
S édes viszontlátást hasztalan remélve.

Lengyel folyók mellett, Kárpátok vidékin,
A mi szívünk alszik; jeltelenül, békén.
Ha felette reszket a harmatcsepp gyöngye,
Tudjátok-e mi az? A mi szemünk könnye!

Elmentek a hősök, jaj, sok nem jött vissza,
Csak a nevük maradt itt, a glóriás, tiszta.
Aranyos betűkkel hadd hirdesse nekünk,
Örökös fájdalmunk, gyászos dicsőségünk.

Testvér, hadiárvák, magyar jövő bokra!
Nem is emlékeztek tán, hős apátokra.
Gógicséltetek még, amikor itt hagyott.
Nézzétek a táblát: a neve ott ragyog.

Oh, mennyi drága név, s hogy ragyog a fénye!
Özvegyek támasza, őszapák reménye.
Valahányszor erre a táblára néztek,
Jusson eszetekbe sok halott vitéztek.

Értetek is harcolt, küzdött valamennyi,
Értetek is szállt le sírjába pihenni.
Áldott az emlékük, ha a haza kérte,
A legdrágább kincsük, éltük adták érte.

Sűrű, sötét éjre piros hajnal támad,
Csak a mi szívünkön nem alszik a bánat.
Repülnek a napok, új év jó a másra,
Csak mi nem találunk, nem, vigasztalásra.

Sűrű könny harmatoz minden magyar orcát,
Meghaltak a hősök, még sincs Magyarország.
Keserű panasszal zokognak az ajkak,
Meghaltak a hősök, jaj, hiába haltak!

Nem, mégse hiába! Hálás kegyeletünk
Fond be babérágba. A te zöld koszorúd
A mi reményszálunk. Lesz még feltámadás,
Lesz még egyszer nálunk.

Kiszáll az igazság mély sírja öléből,
S remény ragyog felénk márványad öléből.
Reménnyel, vigasszal tesszük rá a babért,
Az nem lehet, hogy annyi szív hiába onta vért.

Elmondta: Németh Pál (*1927)
Bakonytamási, Tatay u. 5.